

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. V.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: Vězeňské službě České republiky, Generální ředitelství**, se sídlem v Praze 4, ul. Soudní č. p. 1672/1a, PSČ 140 67, v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 26. 10. 2015, č. j. VS 28/017/005/2015-50/PERS/215,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 26. 10. 2015, č. j. VS 28/017/005/2015-50/PERS/215, jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Litoměřice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2015, č. j. VS 12/113/003/2015-14/PERS/000, o kázeňském přestupku žalobce tak, že žalobci byl podle ust. § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o služebním poměru“), uložen kázeňský trest: snížení základního tarifu o 15% na dobu 2 měsíců, namísto původně uloženého snížení základního tarifu o 25% na dobu 3 měsíců. Kázeňského přestupku se žalobce dopustil v důsledku porušení ust. § 45

odst. 1 písm. a) a ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, dále ust. § 129, ust. § 130 a ust. § 140 NGŘ č. 23/2014, o vězeňské a justiční stráž, tím, že dne 26. 5. 2015 v čase 9:30 hod. jako strážný justiční stráž na strážním stanovišti č. 1 při výkonu služby nedbale provedl vstupní prohlídku prvního figuranta, který se dostavil do budovy Okresního soudu v Teplicích v civilním oděvu, kdy na opasku kalhot měl zavěšen celokovový zavírací nůž, se kterým i přesto, že rámový detektor signalizoval nepovolené množství kovu, jej vpustil do budovy soudu; žalobce neprovedl dostatečně kvalitně následnou prohlídku ručním detektorem kovu a spokojil se s kontrolou přezky opasku, za kterou byl nůž zavěšen. Poté v čase 9:35 hod. do budovy soudu vstoupil druhý figurant, který měl celokovový nůž uložený v batohu, jenž žalobce zkontroloval v RTG, předmět však neodhalil a figuranta i se zavazadlem vpustil dále do budovy.

Ve stručné žalobě žalobce uvedl, že v průběhu kázeňského řízení nerozporoval, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, nicméně podotkl, že ačkoliv v odvolacím řízení došlo ke snížení kázeňského trestu, mělo řízení skončit ve smyslu ust. § 188 písm. d) zákona o služebním poměru zastavením, neboť kázeňské řízení bylo zahájeno dne 12. 6. 2015. Ve smyslu ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru tak dvouměsíční prekluzivní lhůta pro pravomocné uložení trestu uplynula během odvolacího řízení, tj. dne 12. 8. 2015. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný zákonnou lhůtu ignoroval, když i po 12. 8. 2015 vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti na podporu svých závěrů odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 53 Ca 2/2008. S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil věc žalované k novému projednání.

Žalovaná ve stručném písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.

K námitce žalobce ohledně nedodržení zákonné lhůty dvou měsíců pro uložení trestu za kázeňský přestupek uvedla, že lhůta stanovená v ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je stanovena pro rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni. K tomu žalovaná doplnila, že je-li podáno odvolání, postupuje se podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, v němž je stanovena lhůta 90 dnů od dne podání odvolání, přičemž tato lhůta byla v předmětném řízení z její strany dodržena.

V následně učiněné replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce navrhl zohlednit obsah a smysl rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 53 Ca 2/2008, na který již odkazoval v žalobě.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyjádřil svůj souhlas a žalovaná nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve

smyslu ust. § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není jakkoliv důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Na základě Zprávy o výsledku operativní kontroly v oblasti č. 5 – obvod Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2015, č. j. VS 4/023/001/2015-50/VJS/606, bylo dne 12. 6. 2015 pod č. j. VS 12/113/001/2015-14/PERS/010 se žalobcem zahájeno řízení ve věci služebního poměru – řízení o kázeňském přestupku pro jednání, jak bylo vymezeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Rozhodnutí o zahájení řízení o kázeňském přestupku žalobce osobně převzal dne 16. 6. 2015, kdy toto převzetí zároveň stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Kázeňské řízení před správním orgánem I. stupně bylo završeno výše citovaným rozhodnutím tohoto správního orgánu ze dne 13. 7. 2015. Podáním ze dne 23. 7. 2015, označeným jako Odvolání proti rozhodnutí ředitele Vazební věznice Litoměřice ze dne 13. 7. 2015, č. j. VS 12/113/003/2015-15/PERS/000, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze strany žalobce napadeno řádným opravným prostředkem, tj. odvoláním, přičemž dané odvolání žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 27. 7. 2015. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2015, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2015.

Podle ust. § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

Žalobce v předmětné věci toliko namítal, že žalovaná měla předmětné řízení v rámci projednávání jeho odvolání zastavit, neboť uplynula zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí za kázeňský přestupek.

Předně soud k této námitce podotýká, že zákon o služebním poměru specifikuje, jak lhůtu pro vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku v prvním stupni, tak i lhůtu pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Tyto lhůty je nutné od sebe důsledně odlišovat, přičemž z obsahu žaloby, jakož i následně učiněné repliky žalobce k vyjádření žalované k žalobě, neplyne, že by tak žalobce činil.

Zahájení řízení o kázeňském přestupku je nutno počítat ode dne, kdy se služební funkcionář, v předmětném případě Vrchní rada plk. Ing. T. L., ředitel Vazební věznice Litoměřice, dozvěděl o jednání žalobce, které má znaky kázeňského přestupku. V daném případě se nadřízený služební funkcionář žalobce dozvěděl o jeho jednání, které mělo znaky kázeňského přestupku, na základě výsledku Zprávy z operativní kontroly v oblasti č. 5 – obvod Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2015, č. j. VS 4/023/001/2015-

50/VJS/606. Z předloženého správního spisu je přitom zřejmé, že nadřízený služební funkcionář žalobce se o jeho jednání dozvěděl nejpozději dne 12. 6. 2015, neboť v tento den vydal rozhodnutí o zahájení řízení ve věci služebního poměru, tedy řízení o kázeňském přestupku, pod č. j. VS 12/113/001/2015-14/PERS/010. Ode dne 12. 6. 2015 tak započala běžet subjektivní dvouměsíční lhůta k vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku. Subjektivní dvouměsíční lhůta tak měla marně uplynout ve středu dne 12. 8. 2015. Nicméně pro daný případ je podstatný fakt, že ředitel Vazební věznice Litoměřice jakožto správní orgán I. stupně, vydal výše citované rozhodnutí o kázeňském přestupku dne 13. 7. 2015, což nepochybně učinil před vypršením subjektivní dvouměsíční lhůty, tj. v zákonem předvídané dvouměsíční prekluzivní lhůtě pro uložení kázeňského trestu.

Již výše bylo soudem zmíněno, že žalobce se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 7. 2015 neztotožnil, a proto podal včasné odvolání datované dnem 23. 7. 2015, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno osobně dne 27. 7. 2015.

Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že dle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání směřujícím vůči rozhodnutí o kázeňském přestupku bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Již shora bylo soudem rovněž předestřeno, že o podaném odvolání žalobce vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně o kázeňském přestupku ze dne 13. 7. 2017 žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2015, kdy lhůta k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení měla marně uplynout téhož dne, tj. dnem 26. 10. 2015. Žalovaný přitom své rozhodnutí o odvolání žalobce datoval dnem 26. 10. 2015, čili posledním dnem zákonem stanovené 90 denní lhůty pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. V této souvislosti soud poznamenává, že i kdyby žalovaný své rozhodnutí vydal po uplynutí 90 denní lhůty, nemělo by to vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jak soud rozvede níže.

K žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 23. 9. 2008, č. j. 53 Ca 2/2008 – 33, soud uvádí, že na předmětný případ nelze bez dalšího vztáhnout závěry obsažené v tomto rozsudku, navíc soud těmito závěry není v předmětné věci vázán a vedle toho se s nimi ani neztotožňuje, jelikož nejsou v souladu se stávající judikaturou správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu. Ze stávající judikatury správních soudů totiž plyne, že dle ust. § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru se má na dvouměsíční lhůtu zde upravenou hledět jako na lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře - správního orgánu I. stupně, k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, nebo ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89, oba dostupné na www.nssoud.cz.

V předmětném případě byla subjektivní dvouměsíční lhůta k vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku správním orgánem I. stupně jednoznačně dodržena, jak ostatně soud dovodil výše. Žalobce zcela pominul skutečnost, že pokud je podáváno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku, tak v ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je zakotveno, že o odvolání je třeba rozhodnout do 90 dnů ode dne podání odvolání. K tomu soud podotýká, že charakterem 90 denní lhůty upravené v ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru se výslovně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012 - 22, kde jasně zdůvodnil, že se jedná o lhůtu „toliko“

pořádkovou, neboť zákon o služebním poměru nestanoví pro případ překročení této lhůty žádnou sankci pro správní orgán např. v podobě zániku určitého práva, přičemž stejné závěry pak Nejvyšší správní soud zopakoval i ve svém dalším rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 Ads 1/2013 – 30, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz.

Na tomto místě soud podotýká, že roční objektivní prekluzivní lhůta k uložení kázeňského trestu byla žalovanou stranou bezesporu rovněž dodržena, jelikož k jednání žalobce, které mělo znaky kázeňského přestupku, došlo dne 26. 5. 2015, přičemž k pravomocnému uložení kázeňského trestu generálním ředitelem žalované došlo již dne 2. 12. 2015, a tedy zjevně před marným uplynutím zákonem stanovené roční objektivní lhůty.

Závěrem k námitce žalobce, že správní orgán měl v odvolacím řízení předmětné řízení o kázeňském přestupku zastavit dle ust. § 188 písm. d) zákona o služebním poměru, soud konstatuje, že v předmětném řízení nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle tohoto ustanovení.

Podle ust. § 188 písm. d) zákona o služebním poměru totiž platí, že služební funkcionář zastaví řízení o kázeňském přestupku, jestliže zjistí, že odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla.

Již výše soud zevrubně předestřel, že správní orgán I. stupně, jakož i generální ředitel žalované, vydali svá rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách pro jejich vydání, kdy současně byla dodržena i roční objektivní lhůta k uložení kázeňského trestu. Soud opětovně směrem k žalobci připomíná, že řízení v prvním stupni a odvolací řízení, jakož i zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí v těchto stupních, nelze zaměňovat.

Soud tedy na základě veškerých shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že postup žalované i správního orgánu I. stupně při rozhodování o kázeňském trestu žalobce za jeho kázeňský přestupek byl zcela v souladu se zákonem o služebním poměru, a to pokud se jedná o dodržení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí v dané věci. Soud na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodnou, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

I. T.